

2. Netop denne Omstændighed i Forbindelse med det Faktum, at de Midler, man har til Efterfølgelse af en Alimientant, ere saa at sige betydningsløse, idet den ved Politiet foretagne Efterøgning, der almindeligvis sker ved Efterlysning i Politi-Efterretningerne, efter de Erfaringer, man har her paa Egnen, saa godt som aldrig lede til noget Resultat, bevirker, at Kommunerne paaføres adskillige Tab, som de ikke burde lide, og som kunde undgaaes, naar man havde en mere effektiv Maade at eftersøge og føre Tilsyn med Alimientanters Opholdssted. Overhovedet formener man, at de Netsmidler, der staa til Raadighed, for at tvinge en Alimientant til at betale sit Bidrag, ere utilstrækkelige og utilfredsstillende. Disse Netsmidler burde være af en saadan Bestaaffenhed, at det blev Reglen, at vedkommende Alimientant selv udrede Bidraget, hvad de allerfleste sikkert ere i Stand til, medens Kommunerne kun undtagelsesvis kom til at udrede Bidraget. Derimod er det nu fuldstændig ombendt, endog i den Grad, at Kommunerne maa udrede $\frac{3}{4}$ Dele af Bidragene, medens det ved Hjælp af de nuværende Tvangsmidler kun lykkes at inddrive $\frac{1}{4}$ Del hos Alimientanterne selv.

3. Der er ved den i Loven fastsatte Regel om, at det er Børnemoderens Opholdskommune, der forstudsvis skal udrede Bidraget, og at dette betragtes som en Børnefaderen af Moderens Opholdskommune ydet Fattighjælp, gjort et væsentligt og i høj Grad uheldigt Brud paa Fattiglovgivningens almindelige Regel om, at en Person bør nyde Fattighjælp i sin egen Opholdskommune. At dette i flere Henseender afstedkommer Ulemper, vil let indses. Vi skulle her kun pege paa den Omstændighed, at et Fattigvæsen er fuldstændig ude af Stand til at føre Kontrol med, hvilke af Kommunens Beboere, der nyde Fattighjælp, idet der i Kommunen kan findes mange, der nyde Fattighjælp i Form af Alimientationsbidrag, uden at man ved eller kan vide det, og for disses Vedkommende bliver da Bestemmelsen om, at Alimientationsbidragene have Fattighjælps Karakter med alle deraf flydende Virkninger, bl. a. Tabet af borgerlige Rettigheder, fuldstændig illusorisk, for ikke at tale om, at Fattigvæsenet meget let for saadanne Personers Vedkommende kan tage fejl ved Afgørelsen af deres Forsørgelsesret.

4. Et Spørgsmaal, som ofte ligger for i det praktiske Liv, er Spørgsmaalet om Inddrivelse af Underholdsbidrag til vægte Børn, hvis Fædre enten have forladt eller ere separerede fra Hustruen, til hvem Børnenes Opdragelse er overladt.

Det fremhæves ofte her, og det maa indrømmes med Rette, som en stor Uretfærdighed, at saadanne Børn ere daarligere stillede end vægte Børn, idet der ikke gives noget andet Middel til at faa Bidragene til disse Børn, end de sædvanlige, idet effektive Tvangsmidler overfor Fæderen.

Vi tillade os at formene, at hele Spørgsmaalet om Fædres Bidragspligt overfor deres Børn, saavel som om Maaden og Midlerne til saadanne Bidrags Inddrivelse trænger til en grundig Revision og en mere praktisk og systematisk Ordning end den nugældende Lovgivning byder — og vi tillade os derfor at andrage den høje Regering og Rigsdag om, at der maa blive nedsat en Kommission af sagkyndige Mænd til at drøfte og fremkomme med Forslag til Ordningen af hele dette Spørgsmaal, hvis heldige og praktiske Løsning er af overordentlig Betydning for Samfundet i Almindelighed og for Børnemødrene som for Kommunerne i Særdeleshed.

Dette Andragende er tiltraadt af 4 By- og 62 Landkommuner
Kandens Amt.